

Nestranný a nezávislý automobilů a motocyklů orientovaný na historii motorismu

Motor Journal

12

prosinec
2025

Ročník XXV.
číslo 284

150 • Kč

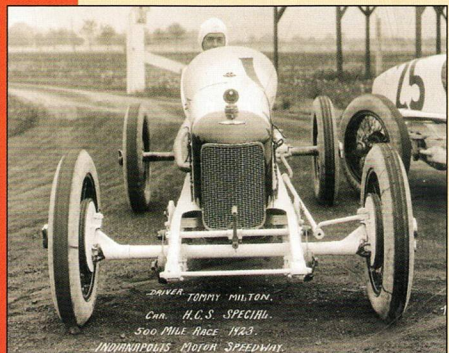

Tatra 12

12
9 771213 252043

Jiří Klein

Harry A. Miller

Targa Florio 2025

Jirka s Eričkou na trase jedné z etap 500 km slovenských v plné síle

Jiří Klein (1935–2025)

Říká se, že lidé odcházejí. Jirka však neodešel – Jirka od nás navždy odjel. Takovým celoživotním motoristou byl.

Popravě jsem ho zahlédl jako malý kluk. Každé léto jsem trávil prázdniny u babičky na chatě v Ostravici a poslední víkend v červenci se v nedaleké Bílé vřdycky sešla snad stovka veteránů s auty a motorkami nejrůznějších značek. Přemlouval jsem dospěláky, abychom se tam zajeli podívat. Nakonec mě vzali, a tak jsem alespoň přes plot hlтал každý naleštěný blatník a každý karburátor, ale dovnitř jsem se neodvážil.

A tehdy přišel on, starší pán s fajfkou v puse, baretem, knírkem, brýlemi a jiskrou v očích.

„Co tam tak čumíš? Synku, pojď se podívat zblízka!“ povídá mi.

Jenže já se lekl, rozběhl a utekl zpátky k babičce. Mohlo mi být tak šest let...

O den později, když kolona projížděla kolem naší chaty, jsem na jejím konci ulovil směrovou cedulku, podle které se účastníci řídili. Připadala mi jako poklad. Někde ji mám schovanou dodnes. Dnes již vím, že tehdy Jirka jezdil na Premieru, na „Besárně“ nebo na vrchové Jawě. Motorky jsem ale jako dítě příliš nemusel, výfuky byly skoro v úrovni mé hlavy a dělaly velký kravál. Netušil jsem, že jednou ten zvuk budu s nadšením vyhledávat.

Když jsem později našel první stroje a začal se veteránských akcí účastnit i jako jezdec, potkával jsem ho čím dál častěji.

Toho pána, který mě kdysi vyděsil, jsem teď potkával snad na každé veteránské akci, pokud přijel autem, tak po boku své paní Eriky. Na motocyklech už jezdil méně, zato často pilotoval své Tatry, „sedmapadesátku sportku“ nebo dvouválcovou dvanáctku. Čím víc jsem ho poznával, tím víc mi docházelo, že mám před sebou legendu.

Jednou nás propojil společný kamarád Jirka Duda, když mě požádal, zda bych Jirkovi nepomohl s opravou jeho fiata. V garáži jsme se tehdy nasmáli tolik, že nám někdy šla práce pomaleji, než by měla. A nejen tam – Jirka nezkazil žádnou srandu. Jeho humor byl stejně nakažlivý jako zvuk jeho dobře seřízeného motoru.

Po jeho boku vždy stála jeho životní partnerka Erička Jordánková. S Jirkou byli ozdobou i talismanem všech místních akcí. Jednou mi vyprávěl, jak se seznámili. Sháněl nějakou součástku do karburátoru na Tatra 57 Sport, kterou právě dokončoval, a tak se obrátil na svého kamaráda,

Na svém oblíbeném Premieru

Jiřík s Eričkou čekající na start do orientační jízdy

Jak jinak než s úsměvem na tváři. Se stepařem Jirkou Janoškem a přítelkyní Eričkou

Při startu na Veteran Rally Ostrava

vedoucího tehdejších dílen ČSAD. Ten mu slibil, že to zadá do výroby.

Za týden Jirka přišel s otázkou, zda je díl hotový. Kamarád ukázal k soustruhu: „Obrať se na Eriku.“

Jirka vyvalil oči: „Cože, ty sis dovolil dát můj karburátor z mojí tatry babě?“

„Toš, Juro, to je ale moja nejlepší soustružnice,“ dostal odpověď.

A pak se jen usmíval, když dodal: „No a od té doby jsme spolu – pětadvacet let.“

S touhle tatrou pak spolu jezdili dlouhá desetiletí. Erička si toho nasmírně vážila – doma nikdy auto neměli, a tak pro ni byla každá jízda s Jirkou velkým požitkem.

Jak roky přibývaly, pro Jirku bylo stále těžší nastartovat jeho silné motocykly. A tak jednoho dne přišel sám s návrhem, že ode mě odkoupí moji Gileru 150. Na té pak jezdil ještě letos. Za vytrvalého deště chtěl odjet ze srazu v Hlučíně, už ji ale nemohl nastartovat, tak ho chlapi roztlačili, a byl pryč. To už oslavil nádhernou devadesátku.

Málokdo ví, že Jirka se původně vyučil telefonním mechanikem. Možná právě proto měl

takovou trpělivost s kabely, bowdeny, táhly a vším, co k veteránům patří. Nejen to, byl taky od svých dvanácti let vášnivým včelařem. Jeho blízcí přátelé jsou přesvědčeni, že to celoživotní obcování se včelami jej taky nabíjelo životní energií. Z vlastní zkušenosti vím, že měl také mimořádný cit pro poznání lidí. Jednou mi doporučil knížku František Kladiivo a spol., kterou četl jako mladý kluk. Sálh jsem po ní a dodnes mu za to děkuji – v hlavní postavě, skromné, pracovitě, přímé a vždy připravené podat pomocnou ruku, jsem totiž najednou viděl jeho samého.

Nechyběl na jediném ročníku slavné Beskyd Rally ani na Veteran Rally Ostrava. Byl také čestným členem Veteran Car Clubu Ostrava. Obě akce se pořádají téměř třicet let a Jirka byl jejich stálíci, matadorem, dobrým duchem. Dva roky zpátky se hrdě vydal na celou trasu 500 km slovenských jako vždy a všude, jedině po vlastní ose.

Jiříčku, věřím, že v motoristickém nebi už provádíš generálku na nějakém hezkém čtyřtaktu. Protože jak jsi říkával: „Ty uscane dvutakty, to není pro mě.“

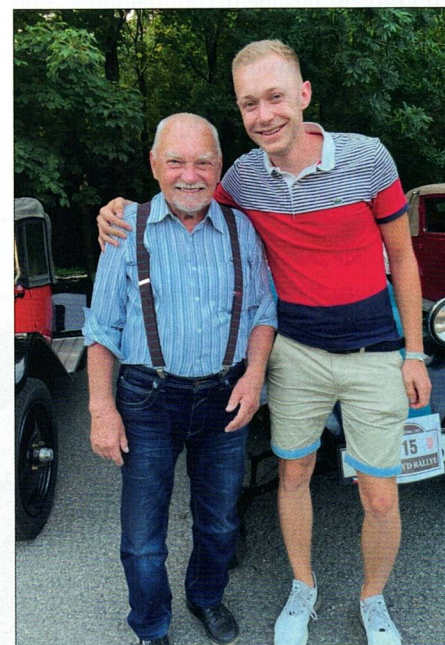
Se svou dvanáctkou v původním stavu. Jirka byl teprve třetím majitelem

Budeš nám tady všem moc chybět. Díky Ti za vše!

Dan Kaminský

Na oslavách 100 let Velké Ostravy – po boku svého kamaráda JUDr. Jiřího Jurčíka s Tatrou 12 Sport

Předávání zkušeností mladší generaci, věk je jenom číslo...